WILLIAM CAREY

Suutari, joka antoi Raamatun Intialle

Teksti: James S. ja Velma B. Kiefer
Kuvitus: Adrian Beerhorst
Värit: Tim Shirey

HUOMIO!
Tähän sarjaan liittyvän kuvamateriaalin voi ostaa useimmista CEF:in toimistoista ja verkkokaupoista Euroopassa.
Tutustu listaan sivulla www.teachkids.eu/fi kohdassa “Yhteystiedot”.

Julkaisija: CEF of Europe
Kilchzimmer
4438 Langenbruck
Switzerland
www.cefeurope.com

Jakelu Suomessa: Lastenmissio
Finland
www.lastenmissio.fi

Copyright © 1993, 2006 Child Evangelism Fellowship of Europe.
All rights reserved.
Copyright © 1994 Child Evangelism Fellowship of Europe.
Kaikki oikeudet pidätetään. Toimitettu suomeksi 2013.
Tuotetta saa kopioida vain henkilökohtaista, voittoa tavoittelematonta ja ei-kaupallista käyttöä varten.
Tarkista sivulta www.teachkids.eu/fi käyttölupaan liittyvät yksityiskohdat.
Raamatun suomennos 1992 © Kirkon keskusrahasto

Sisältö

Oppitunti		Sivu
Johdanto		3
Oppitunti 1	Suutarin kääntyminen	5
Oppitunti 2	Saarnaajan taakka	11
Oppitunti 3	Lähetystyöntekijän matka	17
Oppitunti 4	Kääntäjän päämäärä	23
Oppitunti 5	Opettajan tehtävä	29
Miten ohjaan lapsen Jeesuksen tuntemiseen		35

Johdanto

Tämän William Careyn (1761–1834) elämästä tehdyn kertomuksen tarkoituksena on

1. sytyttää lasten sydämiin syvä ja pysyvä mielenkiinto lähetystyötä kohtaan.
2. innostaa uusia sukupolvia lähtemään lähetystyöhön.

Opetussarja on suunnattu erityisesti varhaisnuorille. Kokemuksemme mukaan lähetyskertomukset kiinnostavat kuitenkin kaikenikäisiä. Toivottavasti tämä pitää paikkansa myös tämän kertomuksen kohdalla ja William Careyn, innokkaan lähetystyöntekijän, lumoava elämäkerta saa koskettaa niin lapsia, nuoria kuin aikuisia.

Kertomuksen teksti ja kuvat perustuvat mahdollisimman aitoon alkuperäismateriaaliin. Elämäkerrallisten tietojen lähteenä on käytetty S. Pearce Careyn teosta ”William Carey” vuodelta 1923. Kuvamateriaali on taiteilijan käsialaa, mutta päähenkilöiden (mm. Carey, Thomas ja Marshman) kuvat perustuvat luotettaviin maalauksiin ja piirroksiin, jotka löytyvät edellä mainitusta teoksesta.

Kuitenkin yksityiskohtien alkuperäisyyttä tärkeämpää on mielestämme välittää kertomuksen kautta se innostus, jolla Carey omistautui lähetystyöhön. Hänen oma arvionsa itsestään oli, että hän on hyvin tavallinen mies, ei mikään nero eikä edes lahjakas. Hän sanoi yksinkertaisesti itsestään näin: ”Osaan puurtaa.” Hänen asenteensa oli epäilemättä liian vaatimaton. Carey ei antanut vaikeuksien lannistaa itseään eikä saada häntä luopumaan siitä, minkä hän ymmärsi Jumalan tahdoksi elämässään. Hän ei antanut periksi! Sen seurauksena hän sai usein olla toteuttamassa asioita, jotka näyttivät mahdottomilta. Hän käänsi kokonaan tai osittain Raamatun **34 kielelle*** Intian monille eri kansoille. Hän ei pitänyt koskaan lomaa, sillä hän ei kertaakaan palannut kotimaahansa.

Toivomme todella, että Careyn omistautuminen Jeesukselle puhuttelisi ja innostaisi monia lapsia. Nykypäivänäkin lähetystyössä tarvitaan yhä uusia, Jeesukselle antautuneita työntekijöitä, jotka haluavat ”puurtaa” Jumalan kunniaksi.

Lapset ovat erityisen avoimia ottamaan vastaan kutsun Jumalan työhön. Siksi on tärkeää pitää esillä lähetystyötä. Pyhä Henki kutsuu tahtonsa mukaan työntekijöitä niin ulkomaille kuin kotimaahan. Lähetystyöntekijöiden lisäksi Jumala kutsuu ihmisiä myös tukemaan lähetystyötä rukoilemalla, avustamalla ja toimimalla aktiivisesti paikallisseurakunnissa.

Rukoilemme, että nämä kertomukset saisivat rohkaista ja innostaa monia ottamaan vastaan Kristuksen kutsun tulla työntekijäksi elopellolle.

J.S.K.

---

* Hindi	Pohjois-Intian pääkieli
Marathi	Länsi-Intian kieli
Nagari	Kieli, joka on käytössä Keski-, Länsi- ja Pohjois-Intiassa
Orija	Kieli, jota puhutaan Orissan osavaltiossa Intiassa
Punjabi	Kieli, jota puhutaan Intian itäosissa
Sanskrit	Hindujen muinainen kieli
Telugu	Itä- ja Keski-Intian kieli
Bengali	Bengalin kieli

Opettajalle

Tämä William Careyn elämäkertasarja sisältää runsaasti loistavaa kuvamateriaalia, joka elävöittää lähetysaiheen opettamista lapsille. Usein valmisteluvaiheessa on kiusauksena luottaa liikaakin kuviin, mutta tätä kiusausta pitää vastustaa. Pidä mielessäsi, että kuvat ovat vain **apuväline**. Siksi kertomuksen sisältöön perehtyminen ja kertojan oma valmistautuminen ovat kaikkein tärkeimpiä.

Kertomus on jaettu viideksi oppitunniksi niin, että se voidaan esittää viitenä peräkkäisenä opetuskertana. Valmistautuminen kannattaa aloittaa lukemalla ensin koko kertomus läpi, jotta saa kokonaiskuvan tämän lähetystyön uranuurtajan elämästä.

Lue sitten ensimmäisen oppitunnin teksti huolellisesti läpi. Se ei ole pitkä ja voi olla tarpeen lukea se useaan kertaan, jotta yksityiskohdat ja tapahtumat painuvat mieleesi. Älä yritä kertoa kertomusta tarkalleen sanasta sanaan, vaan kerro se omin sanoin. Voit muunnella sitä lasten tarpeiden ja tason mukaan. Kiinnitä huomiota siihen, että käytät kertoessasi lasten ymmärtämää sanastoa. Jokainen oppitunti tulee valmistella yhtä huolellisesti.

Harjoittele kertomusta etukäteen kuvien kera samalla tavalla, kuin suunnittelet tekeväsi sen lasten kanssa. Näin pääset eroon epävarmuudesta ja kangertelusta. Varo, ettet näytä kuvia liian aikaisin. Kierrekirjaa käytettäessä tulee harjoitella sivujen kääntöä. Hyvin valmistautuneena nautit itsekin näistä innostavista kertomuksista ja lapset kuuntelevat niitä tarkkaavaisesti.

Opetuksen tehokkuus riippuu pitkälti sinusta itsestäsi, opettajasta. Se, että itse valmistaudut hyvin ja olet innostunut lähetystyöstä, välittyy myös kuulijoille.

Harjoittele havaintovälineen käyttöä

On tärkeää harjoitella havaintovälineiden käyttöä etukäteen. Tutustu huolellisesti kierrekirjaan tai PowerPoint-kuviin, jotta tiedät, missä vaiheessa kutakin kuvaa näytetään.

Kertauskysymykset

Joka oppituntia varten on annettu valmiit kertauskysymykset. Voit käyttää niitä oppitunnin päätteeksi tai seuraavalla opetuskerralla ennen uutta oppituntia.

Kertauskysymysten avulla voit vahvistaa opetusta ja samalla kertauskisa on lasten mielestä hauska osa ohjelmaa. Kertauskysymysten avulla…

1 saat selville, minkä verran lapset ymmärtävät ja muistavat.

2 opettajana tiedät, mitä sinun tulisi korostaa enemmän, jotta lapset muistaisivat entistä paremmin.

3 ohjelmaan tulee hauskuutta. Lapset pitävät kilpailuista ja odottavat tätä osiota. Kyse on kuitenkin enemmästä kuin kisailusta, nimittäin oppimisesta.

Tässä tekstivihkossa kertauskysymykset liittyvät vain oppituntien teksteihin. Olisi kuitenkin hyödyllistä lisätä mukaan sellaisia kysymyksiä, jotka liittyvät lauluihin, raamatunjakeisiin tai muuhun opetettuun. Näin lapset ymmärtävät jokaisen ohjelmaosion olevan tärkeä.

Oppitunti 1
Suutarin kääntyminen

Kuusivuotias William Carey ja hänen kaksi sisartaan olivat innoissaan. Isä oli saanut uuden työpaikan ja he olivat aikeissa muuttaa! Laaksossa olevan pienen englantilaisen kylän pienestä kutojan mökistä he muuttaisivat kukkulalla olevaan koulutaloon. Isästä tulisi uusi opettaja. Tuolloin, lähes 250 vuotta sitten, luokkahuoneet sijaitsivat yleensä opettajien kodeissa.

Luonnontutkijapoika

Kuva 1-1

William piti uudesta talosta paljon enemmän kuin vanhasta, koska hän sai ikioman huoneen. Sinne hän vei kaikki lemmikkinsä: hyönteiset, linnut, eläimet ja kukat. Hän vaelteli pelloilla ja metsissä keräten niin monia eri lajeja kuin vain pystyi. Pian hänen huoneensa muistutti pientä puutarhan ja eläintarhan yhdistelmää. Hän opetteli myös kaikkien kasvien ja eläinten nimet. Hän tiesi enemmän linnuista, hyönteisistä, eläimistä ja kasveista kuin kukaan muu koko kylässä. Aina kun joku halusi tietää enemmän jostain erityisestä kasvista tai eläimestä, ihmiset sanoivat hänelle: ”Kysy Bill Careyltä. Hän kyllä kertoo sinulle kaiken siitä.” William oli hyvin tiedonhaluinen poika, joka rakasti luontoa.

Kuva 1-2

Sen lisäksi, että William oli tiedonhaluinen, hän oli myös hyvin päättäväinen. Kerran hän näki linnunpesän korkealla suuressa puussa, jota oli vaikea kiivetä. Hän päätti: ”Minun on saatava tuo pesä kokoelmiini, sitten kun linnut ovat sen jättäneet.”

Kun hän yritti ensimmäisen kerran saada pesän alas, hän putosi puusta ja satutti itsensä. Hän loukkaantui niin pahoin, että joutui olemaan vuoteessa monta päivää. Mutta heti kun hän parani, hän kiipesi uudelleen puuhun ja sai kuin saikin pesän. Kun hän näytti sitä äidilleen, tämä yllättyi. Äiti hymyili ja pudisteli päätään.

”Sinä siis kiipesit puuhun uudelleen, Will”, äiti sanoi.

”En voinut olla kiipeämättä, äiti. En todellakaan voinut. Jos aloitan jonkin asian, minun täytyy viedä se päätökseen”, William selitti.

Tämä oli onnellista aikaa Williamin elämässä. Aikaisin aamulla hän heräsi lintujensa viserrykseen ja sirkutukseen. Hän nousi ylös, puhdisti lintujen häkit, antoi niille raikasta vettä ja lähti sitten metsästämään niille ruokaa. Jokaiselle linnulle hän toi sellaisia marjoja, siemeniä ja hyönteisiä, joista se piti eniten.

Kuva 1-3

Kun William oli kahdentoista, hänen elämänsä muuttui. Tuohon aikaan poikien piti 12-vuotiaina valita itselleen ammatti. Heidän täytyi ryhtyä ansaitsemaan elantonsa. William tiesi, mitä halusi tehdä. Hän halusi olla puutarhuri. Hän rakasti sitä, että sai käsillään möyhiä multaa ja kasvattaa viherkasveja. Hän oli varma, että puutarhanhoito oli hänen alansa.

Mutta ei se ollutkaan. Tähän saakka William oli käynyt koulua, tehnyt läksyjään sekä huolehtinut lemmikeistään ja kasveistaan. Hän ei ollut joutunut viettämään pitkiä aikoja auringonpaisteessa ja tuulessa. Puutarhurina hän joutuisi työskentelemään ulkosalla aamusta iltaan, päivästä toiseen. Tuulesta ja auringosta hän sai pahan ihottuman ja kipeitä haavoja käsiinsä ja kasvoihinsa. Niitä särki niin paljon, ettei hän kyennyt nukkumaan öisin.

Mutta aivan kuten linnunpesän tapauksessa, William ei nytkään antanut periksi. Hän oli päättänyt tulla puutarhuriksi. Kaksi vuotta hän jatkoi yrittämistä! Mutta viimein hänen täytyi luovuttaa. Hän ei voinut enää tehdä puutarhatyötä, koska hän tuli siitä sairaaksi. William oli urhea ja päättäväinen poika. Hän pysyi uskollisena sille, minkä oli aloittanut. Mitä luulet, olisitko sinä jaksanut yrittää yhtä kauan?

Koko kahden vuoden ajan Jumala seurasi Williamia. Hän oli iloinen, ettei William lannistunut helposti. Jumala etsii tänäkin päivänä ihmisiä, jotka eivät ainoastaan aloita jotakin tehtävää, vaan työskentelevät ahkerasti myös saattaakseen tehtävän päätökseen.

Puutarhatöitä William ei kuitenkaan voinut jatkaa. Hän ei voinut työskennellä auringonpaisteessa pitkään, vaikka hän olisi kuinka halunnut.

”Mitä minun nyt pitäisi tehdä?” hän mietti. ”Kuinka ansaitsen elatukseni? ”Ryhtyisinkö kankaankutojaksi kuten isäni, ennen kuin hänestä tuli opettaja?”

William puhui asiasta isälleen. Yhdessä he päättivät, että Williamista tulisi suutari – kenkien tekijä. Kenkien tekeminen oli tärkeää työtä. Niinpä isä alkoi etsiä pojalleen hyvää suutarimestaria. Kun hän löytäisi sellaisen, William menisi hänen luokseen asumaan ja tekemään työtä hänen kanssaan. Sillä tavalla pojat oppivat ammattinsa siihen aikaan. Isä etsi suutaria, joka osasi tehdä hyviä kenkiä ja joka olisi myös hyvä opettaja hänen pojalleen.

Suutarin oppipoika

Kuva 1-4

Sitten he kuulivat suutarista nimeltään Clarke Nichols. Hän asui lähellä kaupunkia. Tämä paikka oli juuri sopiva Williamille ja hän aloitti työt suutari Nicholsin oppilaana. William oli tuolloin 14-vuotias ja hänen oli luvattava olla työssä Nicholsilla seitsemän vuoden

ajan! Aluksi isän täytyi maksaa suutari Nicholsille opetuksesta, mutta myöhemmin William saisi pienen palkan työstään. Nuo seitsemän vuotta tuntuivat pitkiltä ja Williamin täytyi tehdä kovasti töitä. Mutta hän ei lannistunut.

Aiemmin William ei ollut juuri ajatellut Jumalaa. Hänen isänsä oli uskova, mutta William ei ollut. Hän kyllä rakasti Jumalan luomia asioita, muttei ajatellut niiden tekijää.

Suutarimestarilla oli toinenkin oppipoika, John Warr. Myös John opetteli kenkien tekemistä. William huomasi, että John oli jotenkin erilainen kuin hän itse. John uskoi Jeesukseen Pelastajanaan. Hän kertoi usein Williamille Raamatusta, Jumalan sanasta, ja Pelastajasta eli Jeesuksesta. Hän yritti osoittaa Williamille, että tämänkin tuli uskoa Jeesukseen.

William näki, kuinka onnelliseksi usko Jeesukseen teki Johnin. Hän ei kuitenkaan itse ajatellut tarvitsevansa Jeesusta. Sitten tapahtui jotakin sellaista, joka osoitti, että hänkin oli syntinen ja tarvitsi Pelastajaa.

Eräänä päivänä suutari Nichols antoi Williamille rahaa ja lähetti hänet ostoksille. William osti kaupasta myös itselleen joitakin tavaroita. Mutta hänen omat ostoksensa maksoivatkin shillingin enemmän kuin hänellä oli rahaa. Niinpä hän otti yhden shillingin herra Nicholsin rahoista. (Tällaista rahaa käytettiin Englannissa siihen aikaan.)

Kotimatkalla hän mietti, miten selittäisi puuttuvan rahan. Mitä hän kertoisi suutarimestarille? Sitten hän muisti, että hänellä oli yksi väärennetty shillinki. Se muistutti oikeaa shillinkiä, mutta se oli tehty pronssista eikä hopeasta. Se oli arvoton. William laittoi tuon väärän kolikon isäntänsä rahoihin ja toivoi, ettei tämä huomaisi sitä.

Kuva 1-5

Mutta herra Nicholsilla oli tarkat silmät. Hän huomasi väärän shillingin ja kysyi siitä. William valehteli, ettei tiennyt asiasta! Hän uskotteli, että kolikko oli ollut herra Nicholsin rahojen joukossa. Mutta ankara suutari tiesi, ettei William puhunut totta. Hän oli vihainen ja katsoi Williamiin tuimasti. William painoi päänsä alas. Koskaan aikaisemmin hän ei ollut hävennyt niin paljon. Hän ymmärsi, miten väärin oli pettää mestariaan ja valehdella hänelle. William oli pahoillaan.

”Varmasti suutari Nichols lähettää minut nyt kotiin. Hän ei halua pitää palveluksessaan poikaa, joka on varastanut ja valehdellut. Isä on varmasti vihainen minulle – ja myös surullinen!” William mietti apeana.

Mutta herra Nichols ei lähettänyt häntä kotiin. Ystävällisesti hän antoi Williamille anteeksi ja lupasi, että hän sai jäädä.

William oli kuitenkin häpeissään ja surullinen miettiessään tekoaan. Ensimmäistä kertaa elämässään hän huomasi, kuinka syntinen hän oli pyhän ja täydellisen Jumalan edessä. Hänestä tuntui kuin jokainen

siinä kaupungissa olisi tiennyt, miten paha hän oli. William ei halunnut kenenkään näkevän itseään eikä hän halunnut nähdä ketään.

Muuttunut nuori mies

Kuva 1-6

Nyt William tiesi tarvitsevansa Jeesusta Pelastajakseen. Hän oli valmis uskomaan Jeesukseen. Vain Jumala saattoi antaa hänelle anteeksi ja muuttaa hänen syntisen sydämensä. William uskoi, että Jeesus oli kuollut ristillä hänenkin edestään, ja että Jumala antaisi hänelle anteeksi Jeesuksen työn takia. Hän rukoili ja pyysi Jeesusta Vapahtajakseen. Siitä päivästä alkaen hänen elämänsä muuttui.

Aikaisemmin William oli vain kiinnostunut tietämään asioista, jotka Jumala on tehnyt. Nyt hän halusi oppia tuntemaan Jumalan, sillä hän rakasti Jumalaa ja Jeesusta, Jumalan Poikaa. Hän alkoi lukea ja opiskella Raamattua jokaisena vapaahetkenään. Hän päätti opetella ne kielet, joilla Raamattu oli alun perin kirjoitettu. Niinpä hän alkoi opiskella kreikkaa. Hänestä se ei ollut vaikeaa, koska hän oli jo 12-vuotiaana oppinut hyvin latinaa.

Silloin kun hän ei tehnyt kenkiä eikä opiskellut, hän kertoi mielellään toisille Jeesuksesta. Ensimmäiseksi hän kertoi Jeesuksesta kahdelle sisarelleen. Kuinka onnellinen hän olikaan, kun he tahtoivat myös uskoa Jeesukseen.

Vähän tämän jälkeen suutarimestari Nichols kuoli ja Williamin täytyi muuttaa. Hänen koulutuksensa oli vielä kesken, joten hän muutti toisen suutarin luo.

Kuva 1-7

Ehkä ajattelet, että Williamilla oli aika kiireistä, kun hän teki kenkiä työaikana ja opiskeli Jumalan sanaa vapaa-ajalla. Se on totta. Hänellä oli paljon työtä, mutta pian hänen täytyi työskennellä vieläkin lujemmin. William meni naimisiin ja hänen täytyi ansaita riittävästi rahaa huolehtiakseen itsensä lisäksi myös vaimostaan. Sitten hänen toinenkin mestarinsa kuoli. Ei ollut ketään, joka olisi huolehtinut suutarimestarin leskestä ja neljästä lapsesta. Arvaapa, kuka auttoi heitä? Olet oikeassa. William oli hyvin ystävällinen ja epäitsekäs. Hän jäi jatkamaan suutarinliikettä ja huolehtimaan mestarin perheestä.

William teki kovasti töitä, mutta sittenkään hän ei kyennyt ansaitsemaan tarpeeksi suutarin työllä. Mitä muuta hän pystyisi tekemään? Miten hän saisi tarpeeksi rahaa kahden perheen elatukseen? Sitten hän sai ajatuksen. Hän voisi avata kylässä iltakoulun. Monet aikuiset, jotka eivät olleet voineet käydä koulua, olisivat innokkaita oppimaan. He maksaisivat mielellään hänelle opettamisesta. Niinpä William perusti iltakoulun.

William oli entistä kiireisempi. Hän teki koko päivän kenkiä, opetti koulussa iltaisin ja ehti vielä opiskella Raamattuakin. Hän nousi ylös aikaisin aamulla ja valvoi myöhään yöhön.

Kuva 1-8

Eräänä päivänä hän lainasi tuttavaltaan kiinnostavan kirjan nimeltä ”Kapteeni Cookin matkat”. Se kertoi kapteenin matkoista vieraisiin maihin ja kaukaisille saarille. William rakasti maantiedettä. Se oli ollut hänen mieliaineensa koulussa. Hänen koulutoverinsa olivat kiusallaan kutsuneet häntä Kolumbukseksi. Saatuaan tuon kirjan hän kiinnostui maantiedosta yhä enemmän. Monta kertaa hän luki myöhään yöhön kertomuksia kaikista niistä jännittävistä paikoista, joissa kapteeni Cook oli vieraillut.

Lukiessaan William tuli kuitenkin hyvin surulliseksi. Kirja kertoi monista heimoista ja kansoista, jotka eivät koskaan olleet kuulleet Jeesuksesta.

Hän mietti itsekseen: ”Miksi nämä ihmiset eivät saa kuulla Jumalan lähettämästä Pelastajasta? Miksei kukaan mene heidän luokseen kertomaan hyvää sanomaa Jeesuksesta?”

Nuo ihmisparat elivät ilman Jumalaa ja kapteeni Cook arveli kirjassaan, ettei kukaan lähtisi niin kauas saarnaamaan evankeliumia. Hänen mukaansa jotkut saattaisivat mennä kaukaisiin maihin etsimään rikkauksia tai tullakseen kuuluisiksi. Mutta hän oli varma, ettei kukaan menisi kertomaan heille Jeesuksesta. Tämä teki Williamin murheelliseksi.

Oliko kapteeni Cook oikeassa? Ei, ei tietenkään. Lähetystyöntekijöitä oli mennyt kaukaisiin paikkoihin kertomaan sanomaa Jeesuksesta. Mutta tuohon aikaan vain hyvin harvat lähtivät lähetystyöhön. Sen vuoksi näytti siltä kuin kapteeni Cook olisi ollut oikeassa. William ajatteli kaikkia niitä ihmisiä, joiden pitäisi saada kuulla, kuinka heidän syntinsä voidaan antaa anteeksi. Hän toivoi, että he saisivat kuulla evankeliumin. William ajatteli, ettei hän voinut lähteä. Kaikki, mitä hän saattoi tehdä, oli miettiä asiaa, lukea siitä ja rukoilla sen puolesta. Ja sitä hän teki. Hän rukoili joka päivä niiden ihmisten puolesta, jotka eivät koskaan olleet kuulleet Jeesuksesta.

Mutta tuo luontoa rakastava, päättäväinen poika oli kasvanut mieheksi, joka oli antanut elämänsä Jumalalle. Mikä mahtoi olla Jumalan suunnitelma William Careyn elämälle? Ensi kerralla kuulemme, mitä yllättävää tapahtui tälle miehelle, joka halusi toistenkin kuulevan Jeesuksesta, Pelastajasta.

Kertauskysymykset

1. Miksi William piti uudesta talosta enemmän kuin vanhasta? (Hän sai siellä oman huoneen.)
2. Mistä hän piti erityisen paljon? (Luonnosta, kasveista, eläimistä, linnuista, hyönteisistä…)
3. Minkä ikäisinä poikien täytyi alkaa ansaita elantonsa tuohon aikaan? (12-vuotiaina.)
4. William aloitti puutarhurina, mutta minkä ammatin hän lopulta opetteli? (Hänestä tuli suutari.)
5. Mikä sai Williamin huomaamaan, että hän on syntinen ja tarvitsi Jeesusta Pelastajakseen? (Hän varasti isännältään shillingin ja valehteli hänelle. Jälkeen päin hän häpesi sitä, mitä oli tehnyt.)
6. Miksi Jeesus on ainoa, joka voi puhdistaa syntiset sydämemme? (Hän kuoli ristillä syntiemme takia.)
7. Kun Williamin toinen mestari kuoli, miten William auttoi hänen perhettään? (Hän piti suutarinliikettä ja huolehti perheen elannosta.)
8. Mistä William sai lisää rahaa? (Hän perusti iltakoulun ja ihmiset maksoivat hänelle opetuksesta.)
9. Mikä oli Williamin mieliaine koulussa? (Maantieto.)
10. Miksi William tuli surulliseksi, kun hän luki eri maista ja heimoista kertovaa kirjaa? (Koska ihmiset monissa maissa eivät olleet koskaan kuulleet Jeesuksesta ja pelastuksesta.)

Oppitunti 2
Saarnaajan taakka

Esitän nyt sinulle muutaman kysymyksen, joihin voit vastata mielessäsi. Uskotko sinä Jeesukseen Pelastajanasi? Uskotko, että vain hän voi antaa ihmiselle synnit anteeksi? Oletko huolissasi siitä, että monet lapset ja aikuiset eivät tunne Jeesusta? He elävät syntisinä ilman Jumalaa eivätkä tunne tietä taivaaseen. Haluaisitko sinä olla kertomassa heille Jeesuksesta?

Kiireinen kengänpaikkaaja

Viime kerralla kuulimme, kuinka köyhä suutarin oppipoika, William Carey, huomasi tarvitsevansa Pelastajaa. Kuulimme, kuinka hän alkoi uskoa Jeesukseen ja halusi kertoa hänestä toisillekin. William oli hyvin onnellinen, mutta myös ahkera. Muistat varmaan, että hän valmisti kenkiä päivisin ja opetti koulussa iltaisin ansaitakseen elantonsa. Kuka muistaa, mitä muuta hän teki?

Anna lasten vastata.

Jokaisena vapaahetkenään hän opiskeli. William halusi oppia koko ajan lisää. Hänellä oli työpajassaankin aina kirja mukanaan ja hän opiskeli työtä tehdessään. Hän opiskeli Raamattua, kreikkaa, hepreaa, maantietoa ja kaikkea mahdollista. Hän oli innostunut oppimaan uutta voidakseen palvella Jumalaa paremmin.

Kylän ihmiset näkivät, kuinka heidän ahkera suutarinsa ja opettajansa rakasti ja tutki Jumalan sanaa. Jotkut pyysivät, että hän opettaisi heitä kirkossa sunnuntaisin. Myös muiden kylien asukkaat kuulivat hänestä ja pyysivät häntä saarnaamaan heillekin. Iloisena William käveli monia kilometrejä pieniin kyläkirkkoihin. Kesällä tai talvella, sateessa, lumessa tai auringonpaisteessa hän kulki saarnaamassa. Mikään ei tuottanut hänelle suurempaa iloa kuin Jumalan sanan opettaminen ja Jeesuksesta kertominen muille.

Kuva 2-1

William oli kuitenkin usein surullinen. Opiskellessaan maantietoa hän oli tehnyt karttapallon erivärisistä nahkapaloista. Hän oli myös liimannut yhteen monia paperiarkkeja ja piirtänyt suuren maailmankartan, johon maailman eri maat oli merkitty. Tämä kartta oli hänen työhuoneensa seinällä. Karttaan hän oli kirjannut, kuinka paljon ihmisiä kussakin maassa asui, mitä kieltä he puhuivat ja mitä jumalia he palvoivat.

Aina kun nuori suutari katsoi maailmankarttaa tai karttapalloaan, hän tuli surulliseksi. Kartalla oli 99 maata, joissa ihmiset palvelivat erilaisia epäjumalia eivätkä tunteneet ainoata, oikeata Jumalaa. Muslimimaita oli 53. Muslimitkaan eivät uskoneet Jeesukseen.

William ajatteli kaikkia niitä miljoonia ihmisiä, jotka synnin takia elivät erossa Jumalasta. Hänen silmänsä täyttyivät usein kyynelistä. Katsoessaan karttaa kyyneleet valuivat hänen poskilleen. Hänen sydäntään särki. Hän koki valtavaa Jumalan rakkautta kaikkia maailman ihmisiä kohtaan, jotka eivät tunteneet Jeesusta. Mutta mitä saattoi köyhä suutari tehdä? Hän saattoi ainoastaan rukoilla näiden ihmisten puolesta joka päivä.

William jatkoi suutarintyötään, opettamista, saarnaamista, opiskelua ja rukoilemista. Hän olisi halunnut vain opiskella ja saarnata, mutta hänen täytyi tehdä kenkiä elääkseen.

Erään miehen mielestä William oli hölmö halutessaan saarnata. Mies sanoikin hänelle: ”Sinun pitäisi hoitaa vain oma työsi.”

”Minun työni on työskennellä Jumalan hyväksi”, William vastasi. ”Teen ja korjaan kenkiä ainoastaan maksaakseni kuluni.”

Kuva 2-2

Toinen mies, jolle William teki kenkiä, oli paljon ymmärtäväisempi ja ystävällisempi. Kun William antoi kenkälaatikon hänelle, hän kysyi: ”Kuinka paljon ansaitset viikossa kenkien tekemisellä?”

”Noin yhdeksän tai kymmenen shillinkiä”, William vastasi.

Miehen silmiin tuli iloinen pilke.

”Hyvä. Minulla on sinulle jotakin kerrottavaa. Tästä lähtien sinun ei enää tarvitse tehdä minulle kenkiä”, mies sanoi. William hämmästyi. Mies hymyili.

”Tästä lähtien voit jatkaa opiskeluasi ja saarnaamista. Minä annan sinulle kymmenen shillingin kannatuksen joka viikko.”

Onnellinen suutari kiitti miestä lämpimästi. Hän kiitti myös Jumalaa. William tiesi, että Jumala oli antanut miehelle tuon ajatuksen auttaa häntä. Nyt hänellä oli aikaa opiskella ja ryhtyä kokopäiväiseen hengelliseen työhön. Ja sen hän tekikin.

Nuori saarnamies

Mutta saarnatessaankaan William ei kyennyt unohtamaan kaikkia niitä ihmisiä vieraissa maissa, joissa ei ollut lähetystyöntekijöitä eikä kirkkoja. Voi, kunpa hän pystyisi auttamaan heitä. Hän puhui saarnaajatovereilleen näistä ihmisistä.

”Meidän täytyy tehdä jotakin pakanoiden hyväksi”, hän sanoi.

Muut saarnaajat olivat kaikki Williamia vanhempia. He ajattelivat, että tässä oli vain nuori innostunut mies, jolla oli liian suuria haaveita. He eivät kiinnittäneet juuri huomiota siihen, mitä hän sanoi. William ei kuitenkaan luovuttanut. Aina tilaisuuden tullen hän sanoi: ”Meidän täytyy lähettää lähetystyöntekijöitä niihin maihin, joissa ei ole Jumalan sanaa.”

Eräänä päivänä saarnaajien kokouksessa puheenjohtaja kysyi: ”Onko vielä joku asia, josta meidän tulisi keskustella?”

Kuva 2-3

William nousi heti seisomaan ja sanoi jotain tämäntapaista: ”Herra puheenjohtaja, Jeesus sanoi: ’Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille’. Pyydän, että keskustelemme näistä hänen sanoistaan. Eikö teidänkin mielestänne Jeesus käskenyt sekä opetuslapsiaan että meitä julistamaan evankeliumia kaikissa maissa?”

Mark. 16:15

William toivoi toistenkin ymmärtävän, että Jeesus tarkoitti kaikkia meitä. Jeesus kehotti jokaista viemään eteenpäin sanomaa hänestä ihmisille kaikkialla maailmassa.

Kuva 2-4

Kokouksen puheenjohtaja harmistui. Hän sanoi ankarasti: ”Istu alas, nuori mies. Istu alas! Jos Jumala haluaa käännyttää pakanat, hän tekee sen ilman meidän apuamme.”

Murheellisena William istuutui. Saarnaajat eivät näyttäneet ymmärtävän sitä, että Jumala halusi jokaisen maailmassa kuulevan, että Jeesus on hänen Poikansa ja ainoa Pelastaja.

”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” (Joh. 3:16).

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Mutta kuinka ihmiset saattoivat tietää sen, ellei heillä ollut Raamattua ja ellei kukaan kertoisi sitä heille?

”Mitä voin tehdä?” William mietti. ”Kuinka voin auttaa kristittyjä näkemään, että heidän täytyy lähettää lähetystyöntekijöitä vieraisiin maihin?”

Hän pohti asiaa ja rukoili sen puolesta, hän saarnasi siitä ja puhui jokaiselle, joka kuunteli.

Lopulta eräs hänen tapaamansa mies sanoi: ”No, mikset kirjoita kirjaa, jossa kerrotaan, miksi meidän pitäisi lähettää lähetystyöntekijöitä kaukaisiin maihin? Painata se ja jaa sitä seurakunnissa.”

”Haluaisin tehdä sen”, William vastasi. ”Mutta luulen, etten osaisi kirjoittaa tarpeeksi hyvin. Eikä minulla sitä paitsi ole edes varaa maksaa painatuskuluja.”

”Kirjoita sinä kirja”, mies sanoi, ” ja minä annan sinulle rahat painatusta varten.”

Silloin William tiesi, että Jumala halusi hänet kirjoittavan tuon kirjan. Jumala oli lähettänyt hänelle toisen ystävän auttamaan häntä.

Kuva 2-5

William opiskeli kovasti, rukoili paljon ja harkitsi pitkään. Sitten hän alkoi kirjoittaa. Hän kirjoitti maailman kaikista maista ja saarista. Hän kirjoitti miljoonista ihmisistä, joille kukaan ei kerro Jeesuksesta.

Lopulta kirja oli kirjoitettu, painettu ja jaettu seurakunnille. Lukisivatko ihmiset sen? Ymmärtäisivätkö he, mitä Jumala halusi heidän tekevän? William rukoili tosissaan, että niin tapahtuisi. Monet lukivat kirjan ja alkoivat kiinnostua ihmisistä, jotka eivät koskaan olleet kuulleet Jeesuksesta, ainoasta tiestä taivaaseen.

Lähetystyön alku

Noihin aikoihin William kutsuttiin puhumaan saarnaajien ja pastorien kokoukseen. William tutki Raamattuaan ja pyysi Jumalaa näyttämään hänelle, mitä hänen tuli sanoa.

Kuva 2-6

Hän nousi seisomaan pastorien ja saarnaajien edessä ja julisti koko sydämestään. Hän kertoi heille, että Jumala halusi heidän vievän ilosanoman Jeesuksen rakkaudesta kaikkiin maihin.

”Jumala on uskollinen”, hän sanoi. ”Jumala auttaa meitä tekemään työtään. Meidän tulee odottaa suuria Jumalalta ja meidän tulee uskaltaa suuria Jumalan kunniaksi.”

Huoneessa oli hiljaista. Kaikki kuuntelivat ääneti. He olivat hämmästyneitä.

”Varmasti he nyt tekevät jotakin viedäkseen Jumalan sanan niille, jotka sitä tarvitsevat”, William ajatteli.

Mutta niin ei käynyt. He eivät uskoneet, että pieni joukko köyhän kylän saarnaajia voisi tehdä jotakin vieraissa maissa asuvien ihmisten hyväksi. Kaikki alkoivat puhua muista asioista ja valmistautuivat lähtemään kotiin.

Kuva 2-7

Williamin pettymys oli niin suuri, että se tuntui hänestä musertavalta. Hän tarttui ystävänsä Andrew Fullerin käsivarteen.

”Hyvä mies”, hän huusi vavisten, ”emmekö aio tehdä mitään?”

Silloin tapahtui jotain.

Äkkiä Andrew Fuller tunsi myös, että Jumala todella halusi heidän tekevän jotakin. Hän nousi seisomaan Williamin kanssa ja pyysi toisiakin miehiä miettimään, mitä Jumala halusi heidän tekevän niiden auttamiseksi, jotka eivät tunteneet Jumalaa.

Lopulta kokouksen osallistujat päättivät perustaa lähetysseuran. Heidän seurakuntansa alkaisivat lähettää lähetystyöntekijöitä. Williamin murhe kääntyi iloksi. Jumala oli vastannut hänen rukouksiinsa.

Mutta kuka haluaisi lähteä heidän ensimmäiseksi lähetikseen? Ja mihin maahan he hänet lähettäisivät? Saarnaajat kuulivat eräästä kristitystä lääkäristä, jonka nimi oli John Thomas. Hän oli ollut Intiassa. He pyysivät tohtori Thomasia tulemaan ja kertomaan heille tuosta maasta.

Hän tuli. Hän kertoi monista tarpeista, joita miljoonilla köyhillä aikuisilla ja lapsilla Intiassa oli. Nämä ihmiset eivät koskaan olleet kuulleet Jeesuksesta.

”Enemmän kuin mitään muuta haluan mennä takaisin Intiaan”, hän sanoi, ”mutta tarvitsen lähetystyöntekijän lähtemään kanssani.”

William istui tuolin reunalla. Hänen sydäntään särki noiden apua tarvitsevien ihmisten vuoksi. Kyyneleet täyttivät hänen silmänsä.

”Kuinka palavasti haluaisin lähteä mukaan”, hän ajatteli.

Sitten hänestä tuntui kuin Jumala olisi sanonut: ”Juuri niin haluan sinun tekevän.”

Kasvot ilosta säteillen William nousi seisomaan ja sanoi: ”Minä lähden tohtori Thomasin mukaan.” Tohtori Thomas innostui tästä uutisesta niin, että hyppäsi ylös ja kaappasi hämmästyneen Williamin halaukseensa. Myös muut saarnaajat olivat iloisia. He uskoivat, että Jumala tahtoi Williamin lähtevän heidän lähetystyöntekijäkseen.

Kuva 2-8

Myöhemmin järjestettiin erityinen jumalanpalvelus, jossa William siunattiin lähetystyöhön. Pastorit ja saarnaajat laskivat kätensä hänen päälleen ja rukoilivat hänen puolestaan. He lupasivat jatkuvasti muistaa häntä rukouksin ja antaa hänelle tukea niin kauan kuin elivät.

Niin William Carey, köyhä kyläsuutari, valittiin ensimmäiseksi lähetystyöntekijäksi, joka lähetettiin Englannista Intiaan. Ensi kerralla kuulet hänen pitkästä ja vaarallisesta merimatkastaan sekä niistä oudoista asioista, joita hän näki tuossa suuressa ja salaperäisessä maassa.

Kertauskysymykset

1. Mitä kirjaa William Carey halusi erityisesti tutkia ja opiskella? (Raamattua, Jumalan sanaa.)
2. Mitä hän teki usein sunnuntaisin? (Saarnasi kirkoissa eri kylissä.)
3. Miksi William oli surullinen katsoessaan maailmankarttaa? (Hän tiesi, etteivät monet ihmiset olleet koskaan kuulleet Jeesuksesta eivätkä siksi voineet uskoa häneen.)
4. Mikä sai Williamin lopettamaan suutarin työnsä ja keskittymään opiskeluun ja saarnaamiseen? (Eräs mies maksoi hänelle viikoittain 10 shillingin kannatuksen.)
5. Mistä aiheesta William kirjoitti kirjan, joka painettiin ja jaettiin luettavaksi seurakuntiin? (William kirjoitti maista, joissa kukaan ei ollut kertonut ihmisille Jeesuksesta. Hän kirjoitti siitä, miksi kristittyjen pitäisi lähettää lähetystyöntekijöitä noihin maihin.)
6. Kun William kutsuttiin puhumaan saarnaajille ja pastoreille, mistä Jumala käski hänen puhua? (Sanoma Jeesuksesta pitää viedä kaikkialle maailmaan.)
7. Mitä lopulta päätettiin tehdä, että ihmiset muissa maissa kuulisivat Jumalasta? (Perustaa lähetysseura ja lähettää lähetystyöntekijöitä.)
8. Mistä maasta tohtori John Thomas kertoi? (Intiasta.)
9. Kuka oli noiden Englannin seurakuntien ensimmäinen lähetystyöntekijä? (William Carey.)
10. Mitä muut saarnaajat ja pastorit lupasivat tehdä, kun William lähetettiin lähetystyöhön? (Rukoilla hänen puolestaan ja tukea häntä niin kauan kuin elävät.)

Oppitunti 3
Lähetystyöntekijän matka

Miksi kyyneleet vierivät William Careyn poskille, kun hän katsoi maailmankarttaansa? Oletko sinä koskaan ollut surullinen siitä, etteivät miljoonat lapset ja aikuiset tunne Jeesusta Pelastajanaan?

Jos Jumala pyytäisi sinua työhönsä johonkin vieraaseen maahan, mitä sanoisit? Miltä se tuntuisi?

William Carey oli täynnä iloa ja ihmetystä siitä, miten hyvä Jumala oli hänelle. Ajatella, että hän oli lähdössä Intiaan lähetystyöhön! Se kuulosti liian hyvältä ollakseen totta. Hän ei ollut koskaan ollut onnellisempi.

Mutta kaikki eivät olleet yhtä onnellisia kuin hän. Williamin isä ajatteli, että poika oli poissa tolaltaan. Williamin vaimo sanoi, ettei hän ainakaan lähtisi mukaan. Ihmiset seurakunnassa rakastivat Williamia niin paljon, etteivät halunneet luopua hänestä. Tämä teki asian Williamille vaikeaksi ja se vaivasi häntä.

Mutta hän sanoi lujasti: ”Se on Jumalan tahto. En voi olla tottelematta. Minun täytyy lähteä.”

Vaarallinen merimatka

Kuva 3-1

Muutamia kuukausia myöhemmin William nousi Intiaan lähtevään laivaan. Hän oli koko sydämestään kiitollinen Jumalalle, sillä hän ei ollut yksin. Hänen vaimonsa ja lapsensa ja tohtori Thomas lähtivät hänen kanssaan. Jumala oli vaikuttanut, että hänen vaimonsa halusi mielellään lähteä mukaan. Jumala oli myös vaikuttanut seurakuntalaisissa. He iloitsivat siitä, että heidän pastorinsa sai mennä julistamaan evankeliumia niille, jotka eivät koskaan olleet kuulleet Jeesuksesta. He rukoilivat hänen puolestaan ja kaikki pojat, tytöt, miehet ja naiset säästivät joka pennin, jonka vain pystyivät, auttaakseen pitkän matkan kustannuksissa. Muutkin seurakunnat avustivat kuluissa.

Päivä, jolloin William aloitti matkan kohti Intiaa, oli hänelle iloinen päivä. Hän oli innoissaan ja häntä jännitti. Hän tuskin uskoi olevansa todella lähdössä.

Kuva 3-2

Hitaasti pieni laiva liukui pois Englannin rannikolta aavalle merelle. Pitkä ja vaarallinen matka alkoi. Päivä päivältä ja viikko viikolta laiva jatkoi purjehdustaan.

Näytä (kierrekirjan takakannen tai PowerPointin) kartalta reitti, jonka he purjehtivat matkallaan Afrikan ympäri.

Joskus valtameri välkehti sinisenä ja tyynenä. Silloin laiva purjehti tasaisesti. Toisinaan nousi hirvittäviä myrskyjä, jolloin meri kuohui harmaana ja vihaisena. Kerran vuorenkorkuinen myrskyaalto löi laivaa ja vahingoitti sitä pahasti. Kesti 11 päivää ennen kuin merimiehet saivat laivan korjatuksi. Toisen kerran voimakkaat tuulet ja merivirrat veivät laivaa taaksepäin. Kokonaiseen kuukauteen he eivät päässeet etenemään.

Mitä William teki kaikkina noina viikkoina ja kuukausina laivassa? Istuiko hän ehkä kannella lepäilemässä? Ei. Tuntikaudet hän opiskeli bengalia, erästä Intian kieltä. Hän työskenteli ahkerasti ja pitkiä päiviä tohtori Thomasin kanssa heidän alkaessaan kääntää Raamattua tuolle kielelle. Intian ihmiset tarvitsivat Jumalan sanan omilla kielillään.

Bengali = kieli, jota puhutaan Bengalissa.

Kuva 3-3

Kun William ei opiskellut tai tehnyt raamatunkäännöstyötä, hän piti raamattutunteja laivan matkustajille. Sunnuntaisin hän piti heille myös jumalanpalveluksia. Hänen elämänsä suurena ilona oli kertoa muille Jeesuksesta. Kotona, merellä ja kaikkialla William oli lähetystyöntekijä. Mekin voimme Williamin tavoin olla lähetystyöntekijöitä siellä, missä olemme.

Saapuminen Intiaan

Viiden kuukauden kuluttua pieni laiva saapui vihdoin Intian satamaan. Kaikki nojasivat laivan kaiteeseen katsellessaan rantautumista. Lapset hyppivät innosta. Aikuiset hymyilivät ja iloitsivat. William kiitti Jumalaa, joka oli tuonut heidät turvallisesti perille Englannista noin 25 000 km pituisen merimatkan jälkeen.

William ja hänen perheensä lähtivät laivasta. William katseli ympärillään kaikkia valkoisiin pukeutuneita, tummaihoisia ihmisiä. Hän tunsi suurta rakkautta heitä kohtaan. Hän saattoi tuskin odottaa sitä päivää, jolloin voisi alkaa kertoa heille Jeesuksesta.

Ensimmäiseksi Williamin täytyi tässä uudessa maassa löytää perheelleen asunto. Mistä sellaisen löytäisi? Hän ei tiennyt edes, mistä etsisi. Äkkiä kaikki näytti menevän pieleen.

Rouva Carey ja yksi heidän lapsistaan sairastuivat. Ruoka ja muut tarvikkeet olivat hyvin kalliita. Ennen kuin hän huomasikaan, heidän rahansa olivat loppuneet. Kun he aikoivat muuttaa taloon, josta William oli kuullut, joku toinen asui jo siellä. Mitä he saattoivat tehdä? He olivat vieraassa maassa ilman kotia, ilman ruokaa ja ilman rahaa. Mitä sinä olisit tehnyt?

William rukoili ja luotti siihen, että Jumala pitäisi heistä huolen.

Kuva 3-4

Jumala piti heistä huolen. Kun he olivat ymmällä eivätkä tienneet, mitä heidän tulisi seuraavaksi tehdä, Jumala lähetti erään henkilön auttamaan heitä. Ystävällinen englantilainen mies tuli heidän luok-

seen ase olallaan ja koira mukanaan. Hän yllättyi nähdessään muita englantilaisia tuossa osassa Intiaa. Mies pysähtyi juttelemaan heidän kanssaan ja kutsui heidät kotiinsa.

”Tulkaa minun luokseni”, hän sanoi. ”Te tarvitsette asunnon ja minulla on suuri talo, jossa on paljon tilaa. Olisin iloinen, jos tulette vieraikseni. Voitte viipyä niin kauan kuin haluatte.”

He asuivat tämän englantilaisen miehen kotona kunnes rouva Carey ja poika tulivat terveiksi ja he saivat asuinpaikan sekä jonkin verran rahaa. William kiitti jälleen Jumalaa siitä, että hän oli pitänyt heistä huolta.

Ensivaikutelmat

Pian William aloitti innokkaana työnsä ja tutustumisen siihen, millainen maa Intia oikein oli. Hänestä näytti, että joka paikka oli täynnä ihmisiä. Hän ei ollut koskaan nähnyt niin paljon ihmisiä. Heitä tungeksi kaikkialla. Heitä oli tuhansia, jopa miljoonia. Monet olivat köyhiä ja nälkäisiä. Jotkut olivat nääntymäisillään nälkään. Monet olivat sairaita, rampoja tai sokeita. Oli myös ryysyihin pukeutuneita kerjäläisiä. Pahinta kaikessa oli se, etteivät he tunteneet Jeesusta. Williamin suurin toive oli päästä kertomaan heille tiestä taivaaseen.

Kuva 3-5

Ihmisiä oli joka paikassa. Mutta Williamin katse kiinnittyi myös lukuisiin, rumiin epäjumalan kuviin, joita oli kaikkialla – kodeissa, katujen varsilla, pyhäköissä ja temppeleissä. William katseli murheissaan, miten ihmiset kumartuivat maahan ja palvoivat epäjumalia. Hän näki heidän rukoilevan kummallisen näköisiä puisia ja kivisiä patsaita. Hän huokasi. Jospa hän vain voisi kertoa heille kaiken ainoasta, todellisesta ja elävästä Jumalasta. Hän halusi oppia tuon vaikean kielen niin pian kuin mahdollista. Hän opiskeli ja opiskeli.

Kuva 3-6

Älä näytä tätä kuvaa kaikkein pienimmille lapsille.

William näki muitakin tapahtumia, jotka järkyttivät häntä vielä enemmän. Eräänä päivänä hän näki miehen, jonka ihon läpi oli työnnetty teräviä koukkuja. Koukut oli yhdistetty toisiinsa narulla ja naru oli sidottu seipääseen. Mies oli nostettu ylös seipään varassa ja häntä pyöritettiin ympäri suuressa kaaressa. Tuo miesparka uskoi, että jumalat haluavat hänen kiduttavan ruumistaan. Hän uskoi sen auttavan, että jumalat kohtelisivat häntä ystävällisesti. Tuo mies ei tuntenut rakastavaa Jeesusta. Hän ei tiennyt, että Jumalan Poika kärsi haavat ja rangaistuksen meidän syntiemme tähden niin, ettei meidän tarvitse kärsiä niiden vuoksi.

Jos käytät PowerPoint-kuvia, huomaa kaksi vaihtoehtoa. Vaihtoehto A sisältää kaikkia kuvat, mutta vaihtoehto B:stä puuttuu nämä kaksi kuvaa, joten se sopii paremmin pienille lapsille.

Kuva 3-7

Älä näytä tätä kuvaa kaikkein pienimmille lapsille.

Eräänä toisena päivänä William näki myös hyvin kauhistuttavan tapahtuman, jota hän ei koskaan unohtanut. Sitä kutsuttiin satiksi. Kun Intiassa mies kuoli, hänen ruumiinsa vietiin ulos ja poltettiin. Monet ihmiset uskoivat, että kuolleen miehen vaimo piti polttaa elävänä yhdessä miehensä ruumiin kanssa. He luulivat, että näin vaimo voisi mennä miehensä kanssa seuraavaan elämään. Vaimoja poltettiin usein.

Sati = intialainen tapa polttaa naispuolinen leski yhdessä kuolleen puolisonsa kanssa.

Kun William näki, että ihmisjoukko oli kokoontunut polttamaan elävän naisen ja hänen kuolleen miehensä, hän päätti estää sen. Hän käveli ihmisten mukana ja pyytämällä pyysi, etteivät tekisi sitä. Mutta ihmiset eivät kuunnelleet Williamia. He alkoivat sytyttää roviota, koska uskoivat tekevänsä oikein. Williamia puistatti ja hän kääntyi pois. Hän ei kestänyt katsella naisen polttamista.

Hän ajatteli: ”Jospa he vain tuntisivat Jeesuksen, joka voi antaa anteeksi heidän syntinsä ja antaa heille ikuisen elämän. Teen kaikkeni, että he oppisivat tuntemaan Jeesuksen ja uskomaan häneen. Teen myös kaikkeni lopettaakseni vaimojen polttamisen.”

Työ alkaa

Heti kun William oppi tarpeeksi bengalia puhuakseen intialaisten kanssa, hän alkoi kertoa heille rakastavasta Jeesuksesta, joka uhrasi oman elämänsä pelastaakseen ihmiset synnistä.

Intialaiset tunsivat, että William rakasti heitä. Hän oli ystävällinen, antoi heille lääkkeitä ja auttoi heitä, kun he olivat sairaita. Hän jakoi ruokansa nälkäisten kanssa. Hän piti koulua heidän lapsilleen. Hän ei petkuttanut, kuten he itse ja heidän isäntänsä tekivät. Lapset ja aikuiset kerääntyivät mielellään hänen ympärilleen. He kuuntelivat tarkkaavaisesti, kun hän kertoi heille ainoasta todellisesta Jumalasta ja tämän Pojasta Jeesuksesta. William oli innoissaan. Hän oli varma, että monet pian uskoisivat Jeesukseen.

Mutta he eivät uskoneet, ei yksikään heistä! Ihmiset eivät näyttäneet ymmärtävän koko asiaa. Tai ehkä he pelkäsivät, mitä heidän naapurinsa tekisivät tai ajattelisivat, jos heistä tulisi kristittyjä. He halusivat kuulla tästä uudesta uskosta, mutta jatkoivat elämäänsä entiseen tapaan.

Kuva 3-8

William käveli kapeita, palmujen reunustamia polkuja kylästä kylään kilometrikaupalla vihreiden riisipeltojen läpi. Rakastavasti hän julisti evankeliumia ja opetti Jumalan sanaa.

Mutta kaikkialla kävi samoin. Intialaiset olivat halukkaita kuulemaan Jeesuksesta, mutta he eivät uskoneet häneen. Useasti William tuli kotiin hyvin väsyneenä ja pettyneenä. Silloin hän polvistui ja rukoili

noiden ihmisten puolesta, joiden sydämet olivat niin synnin pimentämiä. Välillä hän työskenteli tuokion istuttamassaan, rauhallisessa puutarhassa. Se oli kaunis paikka. William oli matkoillaan kerännyt monenlaisia värikkäitä kukkia, reheviä kasveja ja puita, ja istuttanut ne puutarhaan. Puuhailu vilpoisassa puutarhassa vihreiden kasvien ja puiden parissa rauhoitti häntä.

Iltaisin William työskenteli usein huoneessaan lepattavan kynttilän valossa. Hän ahersi myöhään yöhön asti kääntäen Raamattua bengaliksi. Hän tiesi, ettei lähetystyöntekijöitä koskaan riittäisi tarpeeksi kertomaan kaikille Intian asukkaille hyvää uutista Jeesuksesta. Mutta jos Jumalan sana käännettäisiin heidän kielelleen, siitä voitaisiin painattaa miljoonia kopioita. Silloin monet ihmiset voisivat lukea Jumalan sanaa itse.

William työskenteli kärsivällisesti, rukoili, saarnasi ja käänsi. Kului vuosi, kaksi vuotta, kolme, neljä, viisi vuotta. Vieläkään ei yksikään intialainen näyttänyt todella uskovan Jeesukseen Pelastajanaan. Se oli masentavaa! Mitä sinä olisit tehnyt, jos olisit ollut William? Mitä luulet, että William teki? Luuletko, että hän luovutti? Ei, sitä William ei tehnyt.

Hän sanoi: ”On suurin kunnia työskennellä Jumalalle. En luovu hänen työstään mistään hinnasta. Jumala on uskollinen ja voimallinen. Minkä hän aloittaa, sitä hän ei jätä kesken.”

William tiesi Jumalan tahdoksi, että intialaiset kuulisivat evankeliumin ja tulisivat Jumalan lapsiksi. Hän luotti Jumalaan, vaikka näytti siltä, ettei kukaan heistä uskoisi. Mutta Jumala ei pettänyt häntä.

Arvaatko, miten Jumala vastasi Williamin rukouksiin ja palkitsi hänen uskonsa? Ensi kerralla kuulemme, mitä jännittävää Intiassa tapahtui.

Kertauskysymykset

1. Miksi William oli iloinen? (Jumala halusi lähettää hänet Intiaan lähetystyöhön.)
2. Ketkä lähtivät laivalla Williamin kanssa Intiaan? (Hänen vaimonsa ja lapsensa sekä tohtori Thomas.)
3. Miten ihmiset seurakunnassa auttoivat Williamia? (He rukoilivat hänen puolestaan ja säästivät rahaa hänen matkaansa varten.)
4. Mitä William teki kuukausia kestäneen merimatkan aikana laivalla? (Hän opiskeli bengalin kieltä ja alkoi kääntää Raamattua bengaliksi.)
5. Mikä oli ensimmäinen asia, joka Williamin piti tehdä Intiassa? (Etsiä asunto perheelleen.)
6. Mitä William teki, kun heiltä loppuivat rahat? (Hän rukoili ja luotti, että Jumala pitäisi heistä huolta.)
7. Miten Jumala vastasi tuohon rukoukseen? (Eräs englantilainen mies kutsui heidät asumaan kotiinsa niin pitkäksi aikaa kuin he tarvitsivat.)
8. Mitä intialaiset ihmiset palvoivat? (Puisia ja kivisiä epäjumalia.)
9. Kun ihmiset eivät uskoneet Jeesukseen, mitä William teki kotonaan iltaisin? (Polvistui ja rukoili heidän puolestaan.)
10. Miten muuten kuin lähetystyöntekijöiden kautta ihmiset voivat oppia tuntemaan Jumalan? (Lukemalla Raamattua omalla kielellään.)

Oppitunti 4
Kääntäjän päämäärä

Olisiko sinun mielestäsi William Careyn pitänyt luopua evankeliumin julistamisesta, kun kukaan intialainen ei näyttänyt uskovan Jeesukseen? Miksi tai miksi ei?

Miksi meidän tulisi jatkaa silloinkin, kun Jumalan työ on vaikeaa?

Mitä William Carey sanoikaan suurimmaksi kunniaksi?

Ensimmäinen käännöstyö

Jos alkaisit kopioida käsin koko Raamattua, kuinka kauan luulisit sen kestävän? Kuvittelepa vielä, että sanat pitäisi ensin kääntää toiselle kielelle ja sitten vasta kirjoittaa. Sitä William Carey juuri teki. Kun hän ei saarnannut tai tehnyt töitä viljelyksellään, hän käänsi Raamattua. Se oli hidasta ja kovaa työtä.

Kuva 4-1

Pitkiä aikoja Carey ja hänen intialainen kieliasiantuntijansa istuivat työpöydän ääressä. He yrittivät löytää sanoja, jotka ilmaisisivat juuri sen, mitä Jumalan sana sanoi. William kirjoitti jakeen tai sivun bengalin kielelle. Sitten avustaja luki sen. Jos siinä oli jotain korjattavaa, William muutti tekstiä ja kirjoitti sen uudelleen.

Päiviä, viikkoja, kuukausia ja vuosia kului. Huolellisesti William kirjoitti sivu sivulta koukeroisia bengalin kielen kirjaimia ja sanoja. Sivupino kasvoi kunnes sivuja oli tuhansia. William oli kirjoittanut ne kaikki siististi omin käsin.

Kesti viisi ja puoli vuotta kääntää Uusi testamentti bengalin kielelle! Haluaisitko sinä työskennellä niin pitkään ja kovasti, jotta toiset saisivat Jumalan sanan omalla kielellään? Carey teki työtä iloisena. Hän oli onnellinen siitä, että ensimmäinen käännös oli melkein valmis.

Mutta oli vielä toinen suuri tehtävä. Käännös piti saada painetuksi. Miten ja missä se painettaisiin? Koko Intiassa oli vain muutamia kirjanpainajia ja painokoneita. William rukoili ja luotti siihen, että Jumala auttaisi häntä ja näyttäisi hänelle, mitä oli tehtävä. Jumalahan vastaa mielellään lastensa rukouksiin.

Hän vastasi Williamin rukoukseen ihmeellisellä tavalla. Vähän aikaisemmin puinen painokone oli tuotu Englannista Intiaan ja se oli myytävänä! William oli innoissaan.

”Juuri tuollaista tarvitsen”, hän ajatteli.

Hän ei vielä tiennyt, että Jumala oli puhunut hänen englantilaiselle ystävälleen, että hänen tuli ostaa painokone ja antaa se Williamille

lahjaksi. William oli valtavan hämmästynyt ja kiitollinen. Jälleen Jumala oli toimittanut täsmälleen sitä, mitä hän tarvitsi.

Kuva 4-2

William alkoi laittaa painokonetta kuntoon erään toisen miehen kanssa. Uteliaat intialaiset eivät olleet koskaan nähneet sellaista laitetta. He tuijottivat sitä ja ihmettelivät, mikä se oli.

Kun he näkivät, kuinka mielissään William puuhasi sen kanssa, he sanoivat: ”Katsokaa kuinka onnelliseksi se tekee Sahibin. Se on varmasti hänen epäjumalansa.”

Sahib = herra tai mestari.

Carey hymyili. Hän selitti, että painokoneen tehtävänä on saada ihmisten tietoon juuri se, että on väärin palvoa epäjumalia. Painokoneella tuotetaan elävän Jumalan sanaa, niin että ihmiset oppisivat tuntemaan hänet.

Uusia avustajia

Kuka osaisi käyttää painokonetta? Antaisiko Jumala painokoneen ja unohtaisi antaa kirjanpainajan, joka osaa sitä käyttää? William ei ajatellut niin. Hän odotti, että Jumala lähettää myös kirjanpainajan.

Heti kohta sen jälkeen, kun Carey oli saanut koneen, eräs kirjanpainajaystävä Englannista kirjoitti hänelle kirjeen: ”Hyvä herra Carey, …tänä keväänä purjehdin Intiaan auttamaan teitä Jumalan työssä…Haluan sydämestäni elää, tehdä työtä ja kuolla kanssanne… Tehköön Jumala minut uskolliseksi, kärsivälliseksi, rohkeaksi ja valmiiksi tähän tehtävään.”

Lopussa oli allekirjoitus: William Ward.

Se oli loistava uutinen! Ja lisää oli tulossa. Kolme muuta lähetystyöntekijäperhettä oli tulossa samalla laivalla kirjanpainajan kanssa. William kiitti rakastavaa Jumalaa käännöksestä, painokoneesta, kirjanpainajasta ja uusista avustajista.

Kuva 4-3

Kuvittelepa Careyn iloa, kun hän toivotti kirjanpainajan ja uudet lähetit tervetulleiksi! Jumala oli lähettänyt nämä miehet Intiaan työskentelemään hänen kanssaan. William ajatteli, kuinka paljon enemmän he nyt voisivatkaan tehdä.

Ensiksi he alkoivat etsiä paikkaa, jossa kaikki voisivat asua ja työskennellä yhdessä. Pian löytyi vilkkaasta Seramporen kaupungista suuri talo joen varrelta. Sinne he perustivat kirjapainon, joka painaisi Jumalan sanaa bengaliksi ja muilla kielillä.

Serampore = kaupunki Itä-Intiassa

Bengal = suuri ja merkittävä alue Bengalinlahden pohjoispuolella
Bengali = Bengalissa puhuttu kieli

He aloittivat koulun pitämisen pojille ja tytöille. He julistivat evankeliumia kaupungissa ja monissa kylissä. Ne olivat työntäyteisiä ja onnellisia päiviä.

Sitten tapahtui vielä ihmeellisempi asia. Intialainen guru, uskonnonopettaja, nimeltään Krishna Pal, kääntyi uskomaan Jeesukseen ja

hänet kastettiin. Seitsemän vuoden jälkeen ensimmäinen intialainen mies oli tullut kristityksi. Lyhyessä ajassa tuli muitakin. Krishna Pal opetti vaimolleen, sisarelleen ja eräälle ystävälleen sen, mitä tiesi Jeesuksesta ja myös he uskoivat häneen ja heidät kastettiin. Lähetystyöntekijät iloitsivat.

Kuva 4-4

Mutta jotkut Krishna Palin naapurit ja sukulaiset olivat raivoissaan siitä, että tämä oli kääntynyt kristityksi. Kylän väki piiritti hänet kadulla ja huuteli haukkumasanoja hänelle. He raahasivat hänet ulos talostaan, löivät häntä ja ottivat yhden hänen tyttäristään panttivangiksi. He jopa suunnittelivat Krishna Palin surmaamista. Mutta kuvernööri kuuli heidän julmista aikeistaan ja lähetti vartijat suojelemaan häntä ja hänen perhettään.

Krishna Palin naapurit olivat ihmeissään. Mikään, mitä he tekivät, ei saanut häntä muuttamaan mieltään. He näkivät, että Jeesus, jota Krishna Pal nyt rakasti ja johon hän uskoi, teki hänet iloiseksi, lempeäksi ja rohkeaksi. Niinpä naapurit alkoivat kuunnella, mitä hän kertoi heille Jeesuksesta, ja jotkut heistäkin uskoivat Jeesukseen.

Jumalan sana kantaa hedelmää

Williamin ilo tuli täydelliseksi, kun muutamia kuukausia Krishna Paulin uskoon tulon jälkeen, ensimmäinen bengalinkielinen Uusi testamentti tuli ulos kirjapainosta. Kiitollisin mielin hän kantoi sen heidän pieneen kappeliinsa. Lähetystyöntekijät ja intialaiset ystävät polvistuivat kiittämään Jumalaa siitä. He pyysivät häntä siunaamaan kaikki Uudet testamentit, joita he painoivat. He rukoilivat, että Jumala auttaisi kirjojen lukijoita ymmärtämään ja uskomaan lukemansa.

Kuva 4-5

Kaikkialla minne William, Krishna Pal ja lähetystyöntekijät menivät, he jakoivat näitä arvokkaita kirjoja. He eivät antaneet Uusia testamentteja kelle tahansa, koska monet intialaiset eivät osanneet lukea. Ennen kuin he antoivat kirjan, he kysyivät: ”Osaatko lukea?”

Jos intialainen sanoi: ”Ei, en osaa”, he kysyivät: ”Osaako kukaan kylässäsi lukea?”

Usein intialaiset vastasivat: ”Kyllä, yksi mies osaa.”

”Vie sitten tämä kirja sille miehelle, joka osaa lukea. Pyydä häntä lukemaan sitä sinulle ja naapureillesi. Se kertoo teille, kuinka voitte olla onnellisia tässä elämässä ja kuoleman jälkeen.”

Intialaiset olivat yllättyneitä. Millainen kirja saattoi kertoa niin tärkeistä asioista? Uteliaina he veivät Uuden testamentin kyläänsä ja antoivat sen miehelle, joka osasi lukea. Tämä luki sitä heille ja heidän naapureilleen. Monet ihmiset Bengalin kylissä kuulivat hyvän sanoman Jeesuksesta ensimmäistä kertaa elämässään ja monet heistä uskoivat häneen.

Kuva 4-6

Yksi Uusista testamenteista annettiin eräälle Krishna Das -nimiselle miehelle, jotta tämä lukisi sitä kylässään. Sen päivän jälkeen kolmen vuoden ajan hänen naapurinsa tulivat kuulemaan hänen lukemistaan. Hän luki aina mielellään ja hänen naapurinsa eivät koskaan kyllästyneet kuuntelemaan. Uusi testamentti toi ilon Krishna Dasille ja hänen kylänsä ihmisille.

Kun hänen naapurinsa, Jagannath Das, kuuli, mitä kirjassa sanottiin, hän rikkoi epäjumalat, joita oli palvonut. Sebak Ram, kovaääninen ja karkea mies lopetti rumien laulujen laulamisen. Gabardhan, kalastaja, joka oli kova huijaamaan ja valehtelemaan, lopetti nämä tavat kokonaan.

Koko kylä muuttui paremmaksi paikaksi, kun ihmiset kuuntelivat Jumalan sanaa ja uskoivat Jeesukseen, Jumalan Poikaan.

Eräänä päivänä kyläläiset sanoivat: ”Meidän täytyy löytää mies, joka antoi meille tämän ihmeellisen kirjan. Me tahdomme kiittää häntä tästä hienosta lahjasta.”

”Mutta en tiedä miehen nimeä enkä tiedä, missä hän asuu”, Krishna Das sanoi. ”Kirjan etukannessa on vain sanottu, että se on painettu Seramporessa.”

Kuva 4-7

”Lähetetään Jagannath Das, Sebak Ram ja Gabardhan Serampo-reen”, kyläläiset ehdottivat. ”He saavat etsiä miehen ja kiittää häntä meidän kaikkien puolesta.”

Niin nämä kolme lähtivät Seramporeen. Sieltä he löysivät William Careyn, joka oli kääntänyt kirjan. He löysivät myös William Wardin, joka oli painanut sen ja antanut sen Krishna Dasille. He kiittivät Careytä ja Wardia uudelleen ja uudelleen.

”Me uskomme Jeesukseen”, he sanoivat onnellisina. ”Hän on meidän Pelastajamme, joka antoi henkensä meidän syntiemme tähden. Me olemme hajottaneet epäjumalamme ja nyt me palvomme Jeesusta.”

Suurempi suunnitelma

Nämä hyvät uutiset saivat lähetystyöntekijöiden silmät säteilemään ilosta.

”Jospa vain voisimme antaa Jumalan sanan jokaiselle intialaiselle, joka osaa lukea”, William huokaisi. Silloin monet muutkin miehet ja naiset, pojat ja tytöt eri kylissä voisivat kuulla Jeesuksesta ja uskoa häneen.

”Olemme iloisia, kun voimme jakaa Uusia testamentteja ihmisille, jotka eivät ole koskaan nähneet sitä”, Carey sanoi. ”Ja jotta voimme edelleen tehdä niin, meidän on jatkettava kääntämistä ja kirjojen painamista.”

Carey rukoili ja suunnitteli vakavasti: ”Jos Jumala suo, voisimme kääntää Raamatun kaikille Intian pääkielille 15 vuodessa. Tämä on tärkein päämäärämme.”

Vuodet Intiassa eivät olleet helppoja. Tohtori Thomas oli kuollut, samoin Williamin vaimo, joka oli sairastanut pitkään. Mutta William, hänen poikansa, muut lähetystyöntekijät ja intialaiset avustajat päättivät ahertaa kovemmin kuin koskaan. Jokainen tekisi oman osansa, jotta Jumalan sana saataisiin käännettyä niille monille kielille, joita Intiassa puhuttiin. William työskenteli ahkerammin kuin kukaan muu. Eräs intialainen opettaja ei ollut koskaan nähnyt kenenkään työskentelevän siten. Hän oli hämmästynyt.

Hän kysyi herra Wardilta: ”Millainen ruumis Careyllä oikein on? Hän ei koskaan näytä nälkäiseltä eikä väsyneeltä eikä hän jätä koskaan mitään asiaa kesken.”

Aina kun uusi käännös valmistui, William Ward ja hänen avustajansa latoivat tekstin kirjasimilla ja painoivat sen niin pian kuin mahdollista. Siitä huolimatta oli vielä miljoonia ihmisiä, jotka eivät olleet koskaan nähneet tai kuulleet Jumalan sanaa.

Kuinka Ward pystyi painamaan tekstiä niin monilla eri kielillä? Hän ei enää työskennellyt vain yhdellä pienellä painokoneella. Hänellä oli viisi tehokasta konetta ja 50 intialaista miestä auttamassa paperin teossa, koneiden käyttämisessä ja käännösten painokuntoon saattamisessa. Jumalan työ Intiassa kasvoi ja William iloitsi siitä.

Kuva 4-8

Mutta juuri kun kaikki näytti menevän hyvin, tapahtui jotain kamalaa. Kukaan ei tiennyt, miten se tapahtui, mutta eräänä iltana heidän kirjapainonsa syttyi tuleen ja paloi perustuksia myöten. Leimuavat liekit tuhosivat tonneittain paperia, monia kirjoja ja tuhansia sivuja kallisarvoisia käännöksiä.

Kyynelsilmin Carey katsoi savuavia raunioita. ”Yhdessä yössä hävisi vuosien työ”, hän sanoi murheissaan.

Vain muutamia tunteja aiemmin kirjapaino oli ollut täynnä elämää. Jumalan sanaa oli painettu monien ihmisten kielille. Nyt jäljellä olivat vain mustuneet rauniot. Mitä William ja muut lähetit nyt tekisivät? Oliko tämä heidän käännös- ja painotyönsä loppu?

Kertauskysymykset

1. Miten pitkään Williamin kesti kääntää Uusi testamentti bengaliksi? (Viisi ja puoli vuotta.)
2. Kun käännös oli valmis, mitä piti tehdä seuraavaksi? (Se piti painaa.)
3. Miten Jumala auttoi Williamia saamaan Englannista tuotetun painokoneen? (Eräs ystävä osti sen hänelle lahjaksi.)
4. Miten Jumala antoi kirjanpainajan käyttämään painokonetta? (Kirjanpainaja William Ward kirjoitti Englannista ja ilmoitti, että oli tulossa auttamaan lähetystyössä.)
5. Mitä muuta kuin painotyötä William Carey ja hänen työtoverinsa tekivät? (He pitivät koulua lapsille ja julistivat Jumalan sanaa.)
6. Minkä niminen oli ensimmäisen intialainen, joka uskoi Jeesukseen? (Krishna Pal.)
7. Miten Jumala varjeli Krishna Palia ihmisiltä, jotka olivat vihaisia siksi, että hänestä oli tullut kristitty? (Kuvernööri lähetti vartijoita suojelemaan häntä ja hänen perhettään.)
8. Millä ehdolla ihmisille annettiin Raamattuja? (Heidän piti osata lukea tai viedä kirja jollekulle, joka pystyi lukemaan sitä heille ääneen.)
9. Monessako vuodessa he saisivat William Careyn arvion mukaan Raamatun käännettyä Intian pääkielille? (15 vuodessa.)
10. Mitä kamalaa tapahtui juuri, kun kaikki näytti edistyvän hyvin? (Kirjapaino paloi ja tuli tuhosi paljon kirjoja ja käännöksiä.)

Oppitunti 5
Opettajan tehtävä

Miksi William Careyn Raamattujen painaminen pysähtyi?

Salliiko Jumala vaikeuksia lapsilleen?

Kun kohtaamme vaikeuksia, mitä meidän pitäisi tehdä?

Luuletko, että Jumala pystyi kääntämään tulipalo-onnettomuuden Williamin parhaaksi? Mitä Roomalaiskirjeen 8:28 sanoo?

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Onnettomuus muuttuu siunaukseksi

Mitä luulet William Careyn tehneen, kun hän näki, että vuosien työ oli haihtunut savuna ilmaan? Oliko hän tuskainen vai valittiko hän?

Ei, hän vain sanoi: ”Kuinka tutkimattomat ovatkaan Jumalan tiet! Olin tehnyt joitakin käännöksiä niin täydellisiksi kuin pystyin. Ehkä olin liian ylpeä työstämme. Jumala antoi tämän tapahtua, että luottaisin häneen enemmän. Minä olen hiljaa ja tunnustan, että hän on Jumala.”

Carey ei hetkeäkään ajatellut luovuttaa. Hän alkoi välittömästi kääntää tuhoutuneita Raamatun käännöksiä uudelleen. Hän päätti tehdä ne jopa paremmin kuin aikaisemmin.

William Ward teki myös iloisena uusia painosuunnitelmia. Kuinka onnellinen hän olikaan siitä, ettei yksikään painokone ollut tuhoutunut. Kaikki viisi konetta oli onnistuttu saamaan ulos palavasta rakennuksesta. Mutta hänellä ei ollut kirjasimia niihin. Tuli oli sulattanut lyijykirjasimet muodottomiksi möykyiksi.

Kuva 5-1

Pöyhiessään mustuneita raunioita kirjanpainaja Ward huudahti äkkiä ilosta. Tuhkan seasta löytyi teräksisiä valumuotteja, joita hän saattoi käyttää uusien kirjasinten tekemiseen. Kaikkiaan neljäntoista kielen muotit olivat säästyneet! Niiden tekemiseen oli kulunut 10 vuotta. Oli ihme, että ne eivät olleet tuhoutuneet.

Hän ilmoitti onnellisena: ”Näillä me voimme nopeasti tehdä uudet kirjasimet ja aloittaa painamisen.”

Carey ja Ward kiittivät Jumalaa näistä säästyneistä valumuoteista.

Lähellä vanhaa kirjapainoa oli suuri varastorakennus. Vain neljä päivää ennen tulipaloa eräs liikeyritys oli muuttanut siitä pois. Tyhjä varasto oli juuri sopiva paikka uudelle kirjapainolle. Tästäkin he kiittivät Jumalaa.

Ward ja hänen intialaiset avustajansa ahersivat kuin muurahaiset. Kuukauden kuluttua he saattoivat alkaa painotyön uudelleen. Viiden

kuukauden kuluttua painokoneet painoivat Jumalan sanaa useammille kielille kuin aikaisemmin. Ja viiden koneen sijasta heillä oli nyt käytössään 10 konetta.

Samaan aikaan uutiset tuhoisasta tulipalosta olivat kiirineet Englantiin ja Yhdysvaltoihin. Siitä puhuttiin kristittyjen keskuudessa kaikkialla. Tulipalon takia yhä useammat ihmiset kuulivat lähetystyöstä Intiassa. Yhä useammat rukoilivat työn puolesta ja antoivat rahaa työhön. Tulipalo ei pysäyttänyt Jumalan sanan käännös- ja painotyötä. Päinvastoin se edisti sitä. Jumala oli kääntänyt sen, mikä näytti tappiolta, Williamin ja koko lähetyksen hyväksi.

Yliopiston professori

Carey oli hyvin ahkera käännös- ja julistustyössään. Se ei kuitenkaan ollut hänen ainoa tehtävänsä. Tuona aikana hän teki myös paljon muuta merkittävää työtä.

11 vuotta ennen tulipaloa Englannin hallitus oli perustanut yliopiston (college) Kalkuttaan. Sen tarkoituksena oli valmistaa nuoria englantilaisia miehiä toimimaan kuvernööreinä, tuomareina ja muina viranomaisina Intiassa. Hallitus tarvitsi professorin opettamaan näille miehille Intian kieliä.

”Paras mies tähän toimeen on lähetystyöntekijä William Carey. Hän on näiden kielten asiantuntija. Miksi emme kysy häntä?” hallituksen edustajat totesivat yksimielisesti.

Nopeasti he lähettivät joen poikki viestinviejän tuomaan kirjettä Careyn kotiin. Hämmästynyt lähetystyöntekijä avasi kirjeen ja luki: ”Hyvä herra, voisitteko harkita ryhtyvänne palvelemaan Intian kielten professorina hallituksen yliopistossa?”

”Haluaako Jumala minun opettavan korkeakoulussa?” William ihmetteli.

Hän kutsui ystävänsä Wardin ja Marshmanin kysyäkseen heidän mielipidettään. Miehet miettivät yhdessä kirjeen sisältöä. He pyysivät Jumalaa antamaan heille ymmärrystä siihen, mitä Careyn tulisi tehdä. Näytti siltä, että Jumalan tahtoi hänen vastaavan ”kyllä” tähän kunnianosoitukseen.

Kuva 5-2

Joka tiistai-ilta William matkasi leveää ja tuulista Hoogly-jokea pitkin Kalkutan yliopistoon. Hän viipyi siellä keskiviikon, torstain ja perjantain. Päivät hän opetti, keskusteli oppilaittensa kanssa ja teki käännöstyötään. Iltaisin hän saarnasi kaupungin kirkossa, jonka hän oli perustanut. Joskus hän auttoi köyhiä ja sairaita ja keskusteli ihmisten kanssa, jotka tulivat kysymään häneltä neuvoja. Perjantaina hän matkasi ylös jokea takaisin kotiinsa.

Hooghly = Gangesjoen läntinen haara

30 vuotta Carey opetti kieliä yliopistossa. Hän oli ystävällinen opettaja, avulias ystävä ja rakastava lähetystyöntekijä. Hänen kauttaan

monet opiskelijat oppivat tuntemaan Jeesuksen ja uskomaan häneen syntiensä sovittajana.

William sai opetustyöstään hyvän palkan, mutta hän käytti vain pienen osan siitä omiin tarpeisiinsa. Iloiten hän antoi loput intialaisten pastoreiden, kirkkojen rakentamisen ja muun lähetystyön tukemiseen.

Kalkutassa William koulutti nuoria englantilaisia miehiä hallituksen tehtäviin. Mutta hän haaveili toisenlaisesta yliopistosta ja rukoili sellaisen syntymistä. Siinä koulussa koulutettaisiin nuoria intialaisia miehiä Jumalan valtakunnan työhön.

Hän sanoi ystävilleen Wardille ja Marshmanille: ”Uskon, että Jumala tahtoo meidän perustavan yliopiston intialaisille. Koskaan ei löydy kylliksi lähetystyöntekijöitä kertomaan Jeesuksesta miljoonille intialaisille. Jos aloitamme kristillisen koulun, voimme valmentaa satoja innokkaita nuoria intialaisia miehiä saarnaajiksi ja opettajiksi oman kansansa keskuuteen.”

Ward ja Marshman olivat samaa mieltä. He innostuivat tästä uudesta ajatuksesta, jonka Jumala oli antanut heille.

”Säästämme kaiken, minkä pystymme, jotta voimme aloittaa koulutuksen”, he päättivät yhdessä. ”Jumala varmasti auttaa meitä tässä hankkeessa.”

Seramporen yliopisto (college)

Kuva 5-3

Seitsemän vuotta Carey, Ward ja Marshman rukoilivat, säästivät varoja ja suunnittelivat ennen kuin heidän unelmastaan tuli totta. He seurasivat innokkaina ensimmäisen hienon rakennuksen valmistumista. He rukoilivat vilpittömästi niiden oppilaiden puolesta, jotka Jumala lähettäisi ja joista tulisi hänen sanansa julistajia ja opettajia.

Pian ensimmäinen ryhmä ahkeria nuoria miehiä opiskeli uudessa koulussa. Williamilla oli enemmän työtä kuin koskaan. Saarnaamisen ja kääntämisen lisäksi hän samanaikaisesti opetti myös kahdessa yliopistossa. Joka ilta pieni lamppu hänen huoneessaan paloi pitkään sen jälkeen, kun kaikki muut olivat jo nukkumassa.

Vuodet kuluivat ja Careyn hiukset harmaantuivat. Hänen rivakat askeleensa hidastuivat. Eräänä päivänä hän sai päätökseen raamatunkäännöksen korjauksen, jonka parissa oli työskennellyt pitkän aikaa. Hän hymyili lempeästi laittaessaan sen sivuun ja sanoi: ”Työni on nyt tehty.” Niin olikin. Hänen voimansa alkoivat olla lopussa. Hän oli hyvin heikko ja väsynyt. Hän oli valmis lähtemään Intiasta kotiin – taivaan kotiin.

Kuva 5-4

Carey ei enää jaksanut saarnata eikä opettaa. Hän istui mielellään kauniissa puutarhassaan ja rukoili tai luki. Ystävät tulivat sinne tervehtimään häntä. Hänen muurin ympäröimä puutarhansa oli ihastuttava paikka. Siellä oli viileä ja kirkasvetinen lampi. Käytäviä reunustivat sadat eksoottiset kukat, lehtevät kasvit, kukkivat pensaat ja mahtavat puut. Hän oli kerännyt ja istuttanut ne itse. Hän tiesi jokaisen kasvin nimen ja mitä ne tarvitsivat kasvaakseen. Vuodesta toiseen Carey oli noussut aikaisin aamulla ja kävellyt puutarhassa. Kulkiessaan kasviensa keskellä hän puhui Jumalan kanssa heidän yhteisestä työstään.

William oli kärsivällisesti opettanut myös puutarhanhoitoa intialaisille ystävilleen. Puutarhat olivat olleet ränsistyneitä ja huonosti kasvavia. Carey opetti ihmisiä kasvattamaan vihanneksia, viljakasveja ja puita. Hän auttoi heitä hyödyntämään Jumalan antamaa maata paremmin.

Tyytyväisyyden vuodet

Kuva 5-5

Puutarhassa istuessaan Carey usein muisteli aikaa, jolloin hän oli ensimmäisen kerran tullut Intiaan. Silloin hän oli työskennellyt yli viiden vuoden ajan saadakseen Uuden testamentin käännetyksi yhdelle ainoalle kielelle bengalille. Nyt Jumalan sanaa oli käännetty 34 kielelle! Ihmiset, jotka puhuivat näitä kieliä, saattoivat nyt lukea Jumalan pelastussanomasta itse tai kuunnella, kun joku toinen luki heille.

Kuva 5-6

Alussa Carey oli saarnannut evankeliumia seitsemän vuotta ennen kuin ensimmäinen intialainen mies tuli kristityksi. Nyt oli perustettu 26 seurakuntaa. Sadat intialaiset olivat iloisia uskostaan Jeesukseen ja kastettuja. Sadat muut tulivat kirkkoihin kuulemaan sanomaa rakastavasta Pelastajasta. Kaupungeissa ja kylissä toimi 50 saarnaajaa, jotka julistivat ja opettivat Jumalan sanaa. Careyn kolme omaa poikaa olivat innokkaita lähetystyöntekijöitä vieden Jumalan sanomaa muihin kaukaisiin paikkoihin.

Seurakuntien lisäksi William ja hänen työtoverinsa olivat perustaneet 126 koulua. Tuhannet intialaiset lapset olivat iloisia oppiessaan lukemaan ja kirjoittamaan. Parasta kaikessa oli, että he kuulivat myös Jeesuksesta, Pelastajasta.

Eikä siinä vielä kaikki. Carey muisti kuinka kauhistunut hän oli ollut siitä, että naislesket usein poltettiin kuolleiden miestensä kanssa. Kuinka päättäväinen hän oli ollutkaan tavan lopettamiseksi! Miten vaikea tehtävä se oli ollutkaan! Vuosi toisensa jälkeen hän oli kehottanut kuvernööriä laatimaan lain, joka kieltäisi tämän hirvittävän tavan. Nyt sellainen laki oli voimassa. Tuhannet naiset pelastuivat elävänä polttamiselta.

Williamin sydän oli täynnä kiitosta taivaallista Isää kohtaan kaikesta, mitä oli tapahtunut.

Hän sanoi: ”Katsokaa, mitä Jumala on tehnyt… Hän on toteuttanut kaikki toiveeni.”

Kuva 5-7

Vähän ennen kuin Carey meni taivaaseen Jeesuksen luo, nuori lähetystyöntekijä Alexander Duff tuli häntä tervehtimään. He kävivät mielenkiintoisen keskustelun siitä, millaista Intiassa oli ennen. He puhuivat Williamin Careyn julistus-, opetus- ja käännöstyöstä. Kun Duff näki, että William alkoi väsyä, hän sanoi näkemiin ja aikoi lähteä. Mutta ollessaan ovella hän kuuli Careyn kutsuvan häntä heikolla äänellä. Duff kääntyi ympäri nähdäkseen, mitä Carey halusi.

Tämä sanoi: ”Herra Duff, te olette nyt puhuneet herra Careystä. Kun minä olen mennyt, älkää sanoko mitään herra Careystä, puhukaa herra Careyn Pelastajasta!”

Kuva 5-8

Carey oli nöyrä mies. Hän ei halunnut ihmisten puhuvan hänestä. Hän halusi heidän puhuvan hänen suurenmoisesta Pelastajastaan. Jeesus oli täyttänyt hänen sydämensä rakkaudella niitä ihmisiä kohtaan, jotka eivät vielä tunteneet Jumalaa. Jeesus kutsuu meitäkin rakastamaan heitä. Hän on kehottanut meitä menemään kaikkialle maailmaan ja julistamaan evankeliumia kaikille. Jeesuksen tähden Carey oli lähtenyt Intiaan. Jeesuksen tähden hän uskoi, että hänen tuli ”odottaa suuria Jumalalta ja uskaltaa suuria Jumalan kunniaksi”.

Hän oli odottanut suuria asioita Jumalalta eikä hän pettynyt. Hän oli uskaltanut ryhtyä suuriin hankkeisiin Jumalan kunniaksi ja oli saanut paljon aikaiseksi.

William oli saanut vain vähän koulutusta, mutta hänestä tuli professori ja hän perusti yliopiston. Hän oli köyhä, mutta kuitenkin teki monia rikkaiksi antamalla heille Jumalan sanan. Hän oli ollut vain vaatimaton kyläsuutari, joka itkien rukoili niiden puolesta, jotka elivät erossa Jumalasta. Mutta juuri hän perusti lähetysseuran ja hänestä tuli tunnettu lähetystyöntekijä. Ihmiset Englannissa, Amerikassa ja muissa maissa kuulivat hänestä ja hänen työstään Intiassa. Monet seurasivat hänen esimerkkiään. He perustivat lähetysseuroja ja lähettivät työhön uusia lähettejä. Suutarista, joka antoi Intialle Raamatun, tuli ”Nykyaikaisen lähetystyön isä”.

Olet kuullut kertomuksen William Careyn elämästä. Ehkä se rohkaisee sinuakin rukoilemaan sydämessäsi: ”Herra, toivon, että minäkin saan olla mukana kertomassa sinusta miljoonille ihmisille, jotka eivät vielä tunne sinua. Auta minua pääsemään alkuun ja olemaan lähetystyöntekijä siellä missä olen. Jeesus, käytä minuakin työssäsi. Jos tahdot, että lähden lähetystyöhön ulkomaille, teen sen iloiten. Minäkin tahdon odottaa suuria sinulta ja uskaltaa suuria sinun kunniaksesi.”

Kertauskysymykset

1. Miksi William Careyn mielestä Jumala salli kirjapainon palaa? (Jotta Carey oppisi luottamaan enemmän Jumalaan.)
2. Mitä William Ward löysi raunioista? (Valumuotit, joiden avulla voitiin tehdä uudet kirjasimet painotyötä varten.)
3. Kuka suojeli ne vahingoittumattomina tulipalossa? (Jumala.)
4. Mitä kristityt Englannissa ja Amerikassa tekivät, kun kuulivat tulipalosta? (Yhä useammat rukoilivat ja antoivat rahaa työhön.)
5. Mihin tehtävään Englannin hallitus pyysi Williamia Intiassa? (Opettamaan yliopistossa Intian kieliä englantilaisille opiskelijoille.)
6. Millaisen toisen yliopiston William halusi perustaa? (Koulun, jossa koulutettaisiin intialaisia saarnaajia ja pastoreita.)
7. Missä ihmiset usein kävivät tapaamassa William Careyta, kun hän tuli vanhaksi? (Williamin istuttamassa puutarhassa, jossa kasvoi paljon erilaisia kasveja.)
8. Kuinka monelle Intian kielelle Raamattu tai osia siitä käännettiin? (34 kielelle.)
9. Careyn aloittamissa kouluissa monet lapset oppivat lukemaan ja kirjoittamaan. Mikä oli tärkeintä, mitä he oppivat siellä? (He kuulivat Jeesuksesta.)
10. Mikä on Jumalan käsky kaikille omilleen? (Menkää kaikkialle maailmaan julistamaan evankeliumi kaikille ihmisille.)

Tulosta, leikkaa irti ja säilytä Raamattusi välissä.

Miten ohjaan lapsen Jeesuksen tuntemiseen

Varmista, että lapsi tietää

Jumalasta

Kuka Jumala on?
Jumala loi meidät. Hän puhuu meille Raamatussa. Jumala on pyhä ja puhdas.
Hän rakastaa meitä.

Synnistä

Mitä synti on?
Synti on sitä, ettei tottele Jumalan käskyjä.
Se on vastoin Jumalan tahtoa.
Anna esimerkkejä asioista, jotka ovat syntiä.
Olemus ja teot ovat syntisiä. (Me teemme syntiä, koska olemme syntisiä.)
Synti ansaitsee rangaistuksen.

Pelastajasta

Kuka ainoastaan voi ottaa pois syntisi?
Jeesus, Jumalan Poika, kuoli ristillä syntisten puolesta.
Jeesus nousi kuolleista.
Hän hallitsee kaikkea.

Kerro, miten pelastutaan

Selitä, mitä Jumala haluaa meidän tekevän ja mitä Jumala tekee.
Käytä yhtä raamatunjaetta *(esim. Joh. 1:12, 3:16, 6:37, Apt. 16:31, Room. 6:23 tai 10:13).*
Mitä Jumala haluaa sinun tekevän?
Mitä Jumala tekee?
Kerro, että uskovan elämä ei aina ole helppoa.
Kysy: ”Haluatko pyytää Jeesusta elämääsi nyt vai haluatko vielä miettiä asiaa?”
Rohkaise lasta rukoilemaan ääneen (jos hän on valmis tulemaan Jeesuksen luo).

Kerro pelastusvarmuudesta

Palaa jakeeseen, jota käytit.
Kerro elämänmuutoksesta.
Kerro lapselle, mistä asioista jokainen Jeesukseen sydämestään uskova voi olla varma.

Anna (myöhemmin) ohjeita uskovan elämästä

Lue ja noudata Raamattua.
Puhu Jumalalle, taivaalliselle Isällemme.
Kerro muille, mitä Jeesus on tehnyt sinulle.
Pyydä Jumalaa antamaan anteeksi, kun teet syntiä.
Tapaa toisia uskovia.
Muista Jumalan lupaus: *”Minä en sinua jätä” (Hepr. 13:5)*